

מ"ת 8942/03/17 - מדינת ישראל נגד נדב אמסלם (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
מ"ת 8942-03-17 מדינת ישראל נ'
אמסלם(עציר)
בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

08 מרץ 2017
תיק קשור בקשר מעצרים
תיק קשור בקשר מעצרים

המבקשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד כרמית כהן

נגד
המשיב: נדב אמסלם (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד רחאל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. לפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

2. הבקשה נסמכת על כתב אישום המייחס למשיב עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 04.03.17 בשעה 00:17 התקשרה אשת המשיב למשטרה, בעקבות ויכוח שפרץ בינה לבין המשיב. כשהגיע השוטר מני לבית בני הזוג הבחין במשיב במטבח כשהוא אוחז בבקבוק וודקה ובכוס. המשיב השליך את בקבוק הוודקה על הרצפה וזה התנפץ ואת הכוס לעבר הסלון, והכל אל מול עיני השוטר.

בשיחה שקיים השוטר מני עם המשיב איים זה על השוטר בכך שאמר לו שנמאס לו ממנה, שהוא רוצה להתגרש ובמידה ולא ייעצר היום הוא ירצח את אשתו כי רק כך יוכל להתגרש ממנה ולא לראותה יותר. עוד אמר המשיב לשוטר מני כי נמאס לו מהחיים ומהבית והוא לא רוצה לחזור לבית כי יקרה אסון.

3. בדיון שהתקיים הסכים ב"כ המשיב כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום אך טען כי לא מתגבשות ראיות לכאורה לאשמתו, שכן לא התקיים היסוד הנפשי של עבירת

האיומים אצל המשיב. ב"כ המשיב טען כי אין בדברים שאמר המשיב, משום כוונה לאיים בפגיעה בבת זוג אלא בקשה לסיוע ולשטיחת מצוקתו בנוגע ליחסיו עם אשתו ורצונו להתגרש ממנה. ב"כ המשיב הפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו.

4. ב"כ המבקשת עתר לעצור את המשיב עד תום ההליכים וטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה על ידי המשיב. ב"כ המבקשת הפנה לראיות בתיק ולדו"ח הפעולה של השוטר מני והוסיף כי בענייננו יסודות העבירה מתקיימות. ב"כ המבקשת הפנה ל"הלכת למ" (רע"פ 2038/04 **שמואל למ נגד מדינת ישראל**, פורסם בבנו) ולמבחן האובייקטיבי לפיו צריך האיום להיבחן, והוסיף כי לא צריכה להיות זיקה בין קולט האיום לבין מושא האיום.

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת חומר הראיות הקיים בתיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה וכי מתגבש לכאורה גם היסוד הנפשי שבעבירת האיומים. יש להדגיש, להבדיל מטעון ב"כ המשיב, כי כעולה מעובדה 3 לכתב האישום האיום הוא כלפי השוטר מני - בפגיעה באשת המשיב ולא מדובר באיום ישיר כלפי אשת המשיב.

6. טענת ב"כ המשיב התבססה כאמור אך לעניין התגבשותו של היסוד הנפשי של עבירת האיום.

סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977, קובע כי: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

7. עבירת האיומים היא עבירת התנהגות עם כוונה מיוחדת (ראו הלכת למ בעמ' 106), דהיינו יש צורך להוכיח את מודעות הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות ויש צורך להוכיח גם את הכוונה המיוחדת, דהיינו שהדברים שנאמרו, נאמרו **"בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו"** בכך שיפגעו גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו-שלו או של **אדם אחר**.

8. בהלכת למ נקבע כי לצורך התגבשות היסוד העובדתי צריך האיום להיקלט אצל המאיים אך קיימת אפשרות כי המאיים יהיה מי שתוכן האיום אינו מופנה כלפיו. באשר ליסוד הנפשי נקבע כי עבירת האיום תתגבש אף אם לא התכוון המאיים להפחיד או להקניט את קולט האיום אך צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחידו או להקניטו. כן נקבע כי **"השאלה אם התנהגות מסוימת או מעשה כלשהו הם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן הישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיים"** (דגש לא במקור, י.ל.).

עוד נקבע כי: **"אין כיום עוד בחוק דרישה להוכחת "זיקת עניין" בין המאיים לבין מושא האיום, ובנסיבות המתאימות איום המוסב כנגד אדם אחר יכול להיות איום על השומע או קולט האיום"**, ואולם הוסיף בית המשפט העליון כי: **"בהחלט ייתכנו מקרים שבהם אדם שומע איום על אחר שאין לו**

כל קרבה או זיקה אישית אליו, ואף על פי כן יהיה באותם דברים משום הטלת איום עליו, לדוגמה אם נשווה לנגד עינינו מקרה שבו אדם אומר לעובד ציבור כלשהו המטפל בעניינו כי הוא מתכוון לצאת מפגישתם ולרצוח את האדם הראשון שיפגוש ברחוב. אין ספק שהאיום לקפד חיי אדם יש בכוחו להטיל אימה על אותו עובד ציבור אף כי זהותו של מושא האיום אינה יכולה להיות ידועה לו כלל... בהתקיים יתר יסודות העבירה ובהתחשב בסוג העבירה, בעוצמת הפגיעה המפורטת בה, באופן שבו נאמרה, בטון שבו הושמעו הדברים, ואם אכן נאמרה בכוונה להפחיד יהיה באמירה זו כדי לפגוע איום כלפי אותו עובד ציבור, שכן יש באמירה מעין זו כדי לפגוע בביטחונו ובשלוות נפשו של אדם סביר שיימצא בנעליו של אותו עובד.

ניתן אפוא לקבוע כי ככל שהאמירה תהיה חמורה ופוגענית יותר מבחינת תוכנה, כך יהיה ברור יותר כי מעצם טיבה ואופייה היא איום כלפי קולט האמירה... למשל סביר כי איום ברצח כבדוגמה שהבאנו, או דברי בלע חמורים אחרים יש בהם כדי להפחיד את מי ששומעם ולהיות איום עליו...

בדרך כלל כאשר האמירה נמסרת לאדם אשר בשל מעמדו או תפקידו כלפי המאיים יהיה בה כדי לערער את שלוות נפשו, והיא אכן נאמרה כדי להפחידו, הרי שהעדר הזיקה בין קולט האמירה לבין מושאה אינו משמעותי.

למשל, כאשר האמירה המאיימת נמסרת לעובד סוציאלי, פסיכולוג או שוטר, הרי שלהתנהגותו של המאיים יכולה להיות השפעה על נושאי תפקידים אלו בשל מעמדם המקצועי ואחריותם המקצועית. לפיכך אמירה שנמסרת להם - גם כאשר מושא האמירה אינו מוכר להם - עשויה להעלות כדי איום כלפיהם אם היא נאמרה כדי להשפיע על שלוות נפשם וכדי להפחידם. האמור נכון גם בנסיבות שבהם קולט העבירה הוא למשל בן משפחתו של המאיים או קרוב אליו." (דגש לא במקור, י.ל).

9. בענייננו כאמור תוכן האיום שהושמע בפני השוטר מני אינו מופנה אליו, ואולם האיום הוא על השוטר מני. במבחן אובייקטיבי אין ספק כי תוכן האמירה וטיבן החמור של האמירות שהשמיע המשיב (איום ברצח ממש) עולים כדי איום ויכולים להפחיד את השוטר מני או לכל הפחות יכול היה המשיב לצפות באופן קרוב לוודאי שאמירה חמורה שכזו עלולה להפחידו. באופן סובייקטיבי, עצם העובדה שהשוטר מני, שהוא אף בן משפחתו של המשיב, מצא לכתוב זכ"ד אודות האירוע ולפתוח בהליכים מעידה על החומרה בה תפס את האמירות ועל העובדה שהיה בהן כדי להפחידו.

10 לא מצאתי אף לקבל את טענת ב"כ המשיב כי הדברים נאמרו על ידי המשיב על מנת למסור את מצוקתו ולשם קבלת סיוע מהמשטרה נוכח יחסיו עם אשתו. לא מצאתי כיצד יכולה המשטרה, אותה הזמינה אשת המשיב לסייע למשיב בעניינים אלו.

מעבר לאמור יש לתת את הדעת לנסיבות בהן נאמרו הדברים. מדוח הפעולה של השוטר מני עולה כי המשיב השליך לנגד לעיניו בקבוק וודקה שהתנפץ על הרצפה, השתולל וזרק כוס לעבר החלון. נסיבות אלו יש בהן כדי לחזק את החשש של השוטר מני מאמירותיו של המשיב.

כן יצוין כי המשיב הגדיר את עצמו כ"עצבני" (עמ' 3 ש' 43, 55 לחקירתו מיום 4.3.17).

11. עיינתי בפסיקה שצרף ב"כ המשיב סבורני כי מדובר בנסיבות שונות. במ"ת 1649-01-17 **מדינת ישראל נ' קאפח** עולה כי הנאשם הגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה, הנאשם משתמש בסמים ונמצא כלוקה בסכיזופרניה, האמירות נאמרו תוך כדי בקשת עזרה ואף פנה לבית חולים עובר להגעתו לתחנת המשטרה. גם בת"פ 33211-02-12 **מדינת ישראל נ' בורלו**, דובר בנאשם שיכור, שמתקשה לדבר עברית ואשר התקשר מיוזמתו למשטרה וביקש שישלחו ניידת תוך שהוא מדבר בעברית עילגת ורוסית כי הוא עושה בלגאן בבית. עוד עולה כי את הדברים המיוחסים לו אמר לאחר שאיבד את סבלנותו למול חוסר ההבנה של השוטרת את דבריו.

12. אינני שולל את האפשרות כי בסופו של יום, במסגרת בחינת הראיות והעדויות בתיק העיקרי, יותר ספק בשאלת התגבשות היסוד הנפשי אצל המשיב, ואולם ענייננו במסגרת החלטה זו הוא בבחינת קיומן של "ראיות לכאורה", היינו בבחינת קיומו של הפוטנציאל הראייתי האצור בחומר החקירה הגולמי. סבורני כי בחינה זו בענייננו, בשים לב לראיות ולהלכות המשפטיות שפורטו לעיל מלמדת כי קיים סיכוי סביר, שחומר הראיות, לאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמת המשיב מעל לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **זאדה נגד מדינת ישראל**, פד"י נ (2) 133), ולפיכך אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה.

13 בדיון הנדחה תיבחנה שאלת המעצר וככל הנדרש קיומה של חלופת מעצר.

<#3#

ניתנה והודעה היום י' אדר תשע"ז, 08/03/2017 במעמד הנוכחים.

ד"ר יובל ליבדרו, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. זהו דיון המשך בבקשה למעצר עד לתום ההליכים.

עמוד 4

2. כמפורט בהחלטתי הנרחבת לעניין הראיות לכאורה מהיום, המדובר במשיב שמיוחס לו ביצוע עבירת איומים כלפי שוטר (שהוא במקרה דודו) אשר הגיע לבית המשיב בעקבות פנייה של אשת המשיב למשטרה. המשיב איים בפני השוטר כי ירצח את אשתו.

3. קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים וב"כ המשיב הסכים כי קיימת עילה למעצר אך זו אינה מובהקת. ב"כ המשיב עתר לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בדמות "מעצר אדם" והרחקת המשיב מעיר מגוריה של אשתו.

4. שמעתי את המפקחת שהוצעה במסגרת החלופה. התרשמתי כי זו מבינה את תפקידה כמפקחת. התרשמתי לחיוב מרצינותה וממסוגלותה לקיים את תפקיד הפיקוח.

5. סבורני כי במקרה דנן ניתן להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה תוך חיזוקה בערבויות מתאימות.

מדובר במשיב שלו עבר פלילי שאינו מכביד (שתי הרשעות, אחת לפני כתשע שנים בגין עבירה של העדר מן השירות והשנייה, בגין רצף עבירות דומות שנעברו לפני כעשר שנים בגין נדון לעונש של מאסר מותנה ועונשים נלווים).

6. סבורני כי נסיבות ביצוע העבירה כמו גם הנסיבות האישיות של המשיב ועברו הפלילי, תוך התייחסות לחלופה המוצעת, מאפשרים את קבלת החלופה המוצעת. סבורני כי תכלית המעצר תובטח במקרה זה על ידי חלופת המעצר.

7. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

א. המשיב יורחק מהעיר אופקים, העיר בה מתגוררת המתלוננת.

ב. המשיב יהיה נתון תחת פיקוח צמוד ורציף, משך 24 שעות ביממה של הגב' יפית ברינג, ת.ז. 032496564.

ג. נאסר על המשיב ליצור קשר עם אשתו ועם השוטר מני ועם כל מעורב אחר באירוע.

ד. הפקדה כספית על סך של 5,000 ₪. 3,000 ₪ יהוו תנאי לשחרור ויתרת ה- 2,000 ₪ יופקדו בתוך 7 ימים מהיום. ב"כ המשיב יעביר העתק מקבלה על הפקדת יתרת ה- 2,000 ₪ למבקשת בתוך 10 ימים מהיום. אי הצגת הקבלה לפני המבקשת ייחשב כהפרה של תנאי השחרור.

ה. התחייבות עצמית על סך של 7,500 ₪.

ו. ערבות צד ג' של הערבה הנ"ל על סך של 7,500 ₪.

אני מורה לשירות המבחן להגיש תסקיר לעניין שינוי בתנאי השחרור בתוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התסקיר, הצדדים ישקלו הגשת בקשה מתאימה לשופטת המעצרים ככל ולא יגיעו להבנות.

העתק החלטה זו תישלח לשירות המבחן.

זכות ערר כדין.

ניתנה והודעה היום י' אדר תשע"ז, 08/03/2017 במעמד הנוכחים.

ד"ר יובל ליבדרו, שופט